

การศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในงานเขียนภาษาอังกฤษและกลยุทธ์ในการเขียน
ภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา*

A Study on Grammatical Errors in English Writing and English Writing
Strategies of Liberal Arts English Major Students, Yala Rajabhat University

วันที แสงคล้ายเจริญ (Wantanee Saengklaijaroen)**

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในงานเขียนภาษาอังกฤษและกลยุทธ์ในการเขียน
ภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา
มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับการรับรู้ความ
ผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษ และเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบกลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่าง
คือนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษกลุ่มเก่ง 11 คน กลุ่มปานกลาง 23 คน และ
กลุ่มอ่อน 12 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการเขียนชั้นกลางเบื้องต้น เครื่องมือที่ใช้วิจัยคือ แบบสอบถามระดับ
การรับรู้ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษ ตามกรอบแนวคิดโครงสร้างพื้นผิวของ Dulay, Burt and
Krashen (1982) และแบบสอบถามที่ดัดแปลงจาก Oxford's Strategy Inventory for Language Learning
Version 7.0 สถิติที่ใช้คือค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบความแปรปรวน
ทางเดียว (One way ANOVA)

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษากลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลางทำข้อผิดพลาดด้านการละคำเป็นอันดับที่ 1 อันดับที่ 2 คือด้าน
การเพิ่มคำ อันดับที่ 3 คือด้านการใช้รูปแบบผิด อันดับที่ 4 คือด้านการจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง ขณะที่นักศึกษา
กลุ่มอ่อนทำข้อผิดพลาดด้านการละคำเป็นอันดับที่ 1 อันดับที่ 2 คือด้านการใช้รูปแบบผิด อันดับที่ 3 คือด้านการ
เพิ่มคำ และอันดับที่ 4 คือด้านการจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง
2. นักศึกษากลุ่มเก่งกลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อนมีระดับการรับรู้ข้อผิดพลาดในระดับปานกลางทุก
ด้าน

* บทความนี้มีจุดประสงค์เพื่อเผยแพร่บทความวิจัย

The purpose of this article is for publishing a research article.

** อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

Lecturer, English Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Yala Rajabhat University,

e-mail : wantanee.s@yru.ac.th wan_ta_nee@hotmail.com

3. เมื่อเปรียบเทียบระดับการรับรู้ความผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. นักศึกษากลุ่มเก่งมีระดับการใช้กลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับมากทุกด้านยกเว้นด้านความจำที่มีระดับการใช้อยู่ในระดับปานกลาง ขณะที่นักศึกษากลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อนมีระดับการใช้กลยุทธ์ในการเขียนระดับปานกลางทุกด้าน

5. เมื่อเปรียบเทียบกลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ข้อผิดพลาดไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โครงสร้างพื้นผิว กลยุทธ์การเขียนภาษาอังกฤษ

Abstract

The aims of this research were to analyze English grammatical errors, to study and compare levels of writers' perception towards their English grammatical errors in writing, and to study and compare English writing strategies. Samples are 11 high proficiency, 23 intermediate proficiency and 12 low proficiency English-major students of Liberal Arts Program who enrolled in the Pre intermediate Writing course. The instruments used in this research were questionnaires of writers' perception towards their English grammatical errors in writing and questionnaires adapted from Oxford's Strategy Inventory for Language Learning Version 7.0. Statistics involved were frequency, percentage, mean, standard deviation, and One way ANOVA.

The results of this research were as follows :

1. For the high and intermediate proficiency students, types of grammatical errors found in their essays with the most frequency were the error of omission, followed by the error of addition, missformation and misordering, respectively. For the low proficiency students, types of grammatical errors found in their essays with the most frequency were the error of omission, followed by the error of missformation, addition and misordering, respectively.

2. All aspects of writers' perception towards their English grammatical errors in the writing of high, intermediate and low proficiency students were at a moderate level.

3. The perceptions of high, intermediate and low proficiency students towards their English grammatical errors in writing were not statistically significant at .05.

4. The use of English writing strategies of high proficiency students was at a high level except the memory strategy which was at a moderate level. For intermediate and low proficiency students, their use of all English writing strategies was at a moderate level.

5. The English writing strategies of high, intermediate and low proficiency students were not statistically significant at .05.

Keywords: English grammatical errors, Surface strategy taxonomy, English writing strategies

บทนำ

การพัฒนาการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก อีกทั้งทำให้ตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม เปิดมุมมองสู่สังคมโลกนำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดียิ่งขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ยิ่งเมื่อเข้าสู่โลกในศตวรรษที่ 21 ที่เทคโนโลยีก้าวมามีบทบาทสำคัญในการเชื่อมข้อมูลจากทั่วทุกภูมิภาคในโลกเข้าด้วยกัน การจัดการศึกษาก็ต้องสอดคล้องกับบริบทที่มีการเปลี่ยนแปลง โดยภาษาอังกฤษเป็นหนึ่งในทักษะสำคัญสำหรับผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 (สุทธิวรรณ ตันติรจนาวงศ์ 2560 : 2845-2846)

ในบรรดาทักษะภาษาอังกฤษทั้งสี่ด้าน ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากที่สุด เนื่องจากเป็นทักษะที่ต้องรวบรวม เรียบเรียงความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรที่ถูกต้องตามระเบียบวิธีการเขียนของภาษา โดยต้องมียุทธศาสตร์ประกอบที่จำเป็น 4 ประการ กล่าวคือ ทักษะทางไวยากรณ์ เพื่อให้สามารถเขียนประโยคต่างๆ ได้ถูกต้อง ทักษะทางลีลาภาษา เพื่อให้สามารถเขียนประโยคหลายๆ แบบได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ทักษะกลไก เพื่อให้สามารถใช้สัญลักษณ์ต่างๆ ของภาษาได้ถูกต้องตามแบบแผน และทักษะทางการเลือกข้อความที่เหมาะสม เพื่อให้สามารถเขียนข้อความได้เหมาะสมตามวัตถุประสงค์ (Heaton, 1975 อ้างถึงใน เกศิณี บำรุงไทย, 2554 : 2) มีงานวิจัยหลายชิ้นได้ศึกษาปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษ ดังเช่น การศึกษาข้อผิดพลาดในงานเขียนและจำแนกประเภทข้อผิดพลาดที่พบและเรียงลำดับตามความถี่ที่พบมากที่สุดไปจนถึงน้อยที่สุด (นวลทิพย์ มหามงคล, 2549 และนิภาวรรณ พุทธสงกรานต์, 2551) โดยพบว่าสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนก็คืออิทธิพลจากภาษาแม่ (เอกนุช ณ นคร 2556 : 289) ผู้เรียนเขียนประโยคภาษาอังกฤษโดยแปลมาจากโครงสร้างภาษาไทย (สุกินา อาแล และคณะ, 2553) นอกจากนี้ศึกษาข้อบกพร่องแล้วก็ยังมี การเปรียบเทียบปัญหาข้อผิดพลาดในการเขียนระหว่างผู้เรียนที่มีผลการเรียนสูงและต่ำ โดยพบว่าผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำมีปัญหาข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ และด้านการเรียงประโยคและเนื้อหามากกว่าผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง (สุวิมล จุฑิน และคณะ, 2551)

จากงานวิจัยดังกล่าวจะเห็นว่าผู้เรียนชาวไทยสร้างข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการเขียน อย่างไรก็ตาม ข้อผิดพลาดไม่ใช่ลักษณะไม่ดี แต่เป็นสิ่งที่แสดงถึงการพัฒนาภาษาที่สองของผู้เรียน อีกทั้งข้อผิดพลาดยังเปรียบเสมือนกระจกที่สามารถสะท้อนระดับการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน (Corder, 1967 อ้างถึงในกรรณกร รุณย์คดี, 2556 : 20) การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดมีประโยชน์ในแง่ที่ว่า ผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์จะแสดงให้เห็นถึงปัญหาของผู้เรียนภาษา ดังนั้นผู้สอนสามารถนำผลจากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่ได้รับมาเป็นปัจจัยหนึ่งในการเลือกสื่อการสอนและนำมาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงเทคนิคการสอนของตนเอง เพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งยังทำให้ผู้สอนทราบด้วยว่าตำราและวิธีการสอนนั้นมีประสิทธิภาพเพียงใด ควรจะวางแผน เตรียมการสอน หรือเพิ่มเติมแบบฝึกหัดใดบ้างให้ผู้เรียน (เฟื่องเกษทองวันชัย, 2559)

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อกระบวนการและผลผลิตในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยพบว่านอกจากความสามารถทางภาษา ความสามารถในการเขียนภาษาที่หนึ่ง การใช้กลไกในการเชื่อมโยงความรู้ด้านการควบคุมและตรวจสอบเกี่ยวกับงานเขียน ลักษณะเฉพาะของนักเขียนที่ดีแล้ว ก็ยังมีกลยุทธ์ในการเขียน (Angolova, 1999 อ้างถึงในนพพร สรรพานิช, 2553 : 64) โดยกลยุทธ์ในการเขียนเป็นปัจจัยโดดเด่นที่สุดในการแบ่งแยกความแตกต่างระหว่างผู้เขียนที่ประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จได้ (Beare 2000, อ้างถึงใน Maftoon, 2012) มีงานวิจัยหลายชิ้นที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์ในการเขียนและความสามารถในการเขียน ดังเช่น งานวิจัยของนงศิริ โชติรัตน์ (<http://www.thaithesis.org/detail.php?id=42764>) ได้เปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเขียนระหว่างนักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงและนักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษต่ำ โดยพบว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงมีการใช้กลวิธีการเขียนภาษาอังกฤษโดยรวมสูงกว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ นักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูง มีการใช้กลวิธีการเขียนภาษาอังกฤษในเกือบทุกกลุ่ม (ยกเว้นกลุ่ม Affective) สูงกว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักศึกษาทั้งสองกลุ่มใช้กลวิธีที่ค่อนข้างแตกต่างกัน

ขณะที่นพพร สรรพานิช (2553) ได้ศึกษาการใช้กลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่สองของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ผลการวิจัยพบว่าการใช้กลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ และจากการสัมภาษณ์เชิงลึกพบว่านักศึกษาที่ได้คะแนนกลุ่มสูงมากู้จักและใช้กลยุทธ์ในการเขียนที่หลากหลายและบ่อยครั้งกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนกลุ่มต่ำมาก

ด้วยเหตุที่การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยทำให้ทราบว่าผู้เรียนได้รู้อะไรบ้างในภาษาเป้าหมาย มีประโยชน์ทั้งสำหรับผู้สอนและผู้เรียน และกลยุทธ์ในการเขียนก็เป็นเครื่องมือหนึ่งที่สามารถช่วยให้นักศึกษาได้เขียนงานอย่างมีประสิทธิภาพประสบความสำเร็จได้ ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นอาจารย์สอนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษจึงสนใจที่จะทำการวิจัยเรื่องการศึกษข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในงานเขียนภาษาอังกฤษและกลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

ของนักศึกษา รวมทั้งเป็นข้อมูลสำคัญในการสร้างองค์ความรู้สำหรับผู้สอนในการจัดการเรียนการสอนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษและการพัฒนาหลักสูตรการเขียนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน
2. เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ความผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน
3. เพื่อเปรียบเทียบระดับการรับรู้ความผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน
4. เพื่อศึกษากลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน
5. เพื่อเปรียบเทียบกลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน

วิธีวิจัย

เนื้อหา งานเขียนอนุเขตของนักศึกษาในรายวิชาการเขียนชั้นกลางเบื้องต้น ปีการศึกษา 2559 วิเคราะห์ข้อผิดพลาดโดยใช้กรอบการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามโครงสร้างพื้นผิวของประโยคของ Dulay and others (1982) ซึ่งแบ่งเป็นสี่ประเด็นได้แก่ 1.การละคำ (Omission) คือการละหน่วยคำ หรือหน่วยต่าง ๆ ของประโยคที่มีความหมายทางไวยากรณ์ที่มีความสำคัญต่อความหมายของประโยค หรือส่วนประกอบที่ควรจะมีในประโยคที่ทำให้ประโยคนั้นมีความสมบูรณ์ เช่น She bought ^ smart phone. ประโยคนี้ละคำนำหน้านาม ต้องใส่ article ‘a’ หน้าคำนามประโยคถึงจะสมบูรณ์ 2.การเพิ่มคำ (Addition) คือการเพิ่มคำที่เกินความจำเป็นในประโยคลงไป โดยสามารถเป็นการใช้คำที่เป็นเครื่องหมายทางภาษาซ้ำซ้อน การใช้กฎเกินการ และการเพิ่มคำแบบอื่น เช่น He does not likes a new boss. ประโยคนี้ like ไม่ต้องมี ‘s’ เนื่องจากอยู่ในรูปกริยาฐาน (Base form) 3.การเลือกใช้รูปแบบผิด (Misformation) คือข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเลือกใช้หน่วยคำ หรือโครงสร้างที่ไม่ถูกต้อง โดยสามารถเป็นการใช้กฎเกินการ การใช้รูปแบบไม่ถูกต้อง และการใช้รูปแบบสลับกัน เช่น They are proud with their students. ประโยคนี้ต้องใช้บุพบท ‘of’ ไม่ใช่ ‘with’ 4.การจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง (Misordering) คือการจัดเรียงไม่ตรงตามรูปแบบ โครงสร้างประโยคที่ถูกต้อง หรือตามกฎของการเรียงลำดับที่เป็นมาตรฐาน เช่น A boy cute is there. ประโยคนี้เรียงลำดับคำคุณศัพท์หลังคำนามซึ่งผิดตำแหน่ง ต้องนำ cute วางไว้หน้า boy

กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการเขียนชั้นกลางเบื้องต้น (Pre intermediate Writing) แบ่งนักศึกษาออกเป็นกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน โดยการแบ่งกลุ่มดังกล่าวอ้างอิงจากคะแนนในวิชาการเขียนเบื้องต้น (Basic Writing) ซึ่งเป็นวิชาที่นักศึกษาทุกคนต้องเรียนผ่านมาก่อน (pre requisite) มีผู้สอนคนเดียวกัน นั่นคือ

สอนรายวิชาการเขียนเบื้องต้น และการเขียนชั้นกลางเบื้องต้น โดยนักศึกษาได้คะแนนต่ำสุดคือ 65.75 และได้คะแนนสูงสุดคือ 91.25 ใช้เกณฑ์ในการแบ่งดังนี้ นักศึกษาที่ได้คะแนน 85 ขึ้นไปจัดอยู่ในกลุ่มเก่ง นักศึกษาที่ได้คะแนน 75-84 จัดอยู่ในกลุ่มปานกลาง และนักศึกษาที่ได้คะแนน 65-74 จัดอยู่ในกลุ่มอ่อน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ความสามารถในการเขียนของนักศึกษาซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน

ตัวแปรตาม ได้แก่การรับรู้ความผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษ และกลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษ

เครื่องมือที่ใช้และการสร้างเครื่องมือ

การศึกษาข้อผิดพลาดทางภาษาอังกฤษใช้เครื่องมือดังต่อไปนี้

1. กรอบการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามโครงสร้างพื้นผิวของประโยคของ Dulay and others (1982) โดยจำแนกข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ออกเป็น 4 ประเภทได้แก่ การละคำ การเพิ่มคำ การเลือกใช้รูปแบบผิด และการจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง

2. แบบสอบถามเพื่อสำรวจระดับการรับรู้ความผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาตามกรอบการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามโครงสร้างพื้นผิวของประโยคของDulay and others(1982) โดยใช้ในการแจกแจงความถี่แบบ Likert

วิธีการสร้างเครื่องมือ การสร้างเครื่องมือสำหรับศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามโครงสร้างพื้นผิวของประโยคของ Dulay and others (1982)

2. สร้างแบบสอบถามเพื่อสำรวจระดับการรับรู้ความผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาตามกรอบการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามโครงสร้างพื้นผิวของประโยคของ Dulay and others (1982)

3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความชัดเจนของการใช้ภาษาและให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไข

4. ปรับปรุง แก้ไขแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

5. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาค่าความเชื่อมั่น

6. นำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษากลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษ ใช้เครื่องมือดังต่อไปนี้

1. แบบสอบถามเพื่อสำรวจกลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษ 6 ด้านโดยดัดแปลงจาก จาก SILL Version 7.0 (Oxford, 1990) ใช้การแจกแจงความถี่แบบ Likert

วิธีการสร้างเครื่องมือ การสร้างเครื่องมือสำหรับศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลยุทธ์ในการเรียนภาษา
2. สร้างแบบสอบถามเพื่อสำรวจกลยุทธ์ในการเขียนของนักศึกษาโดยดัดแปลงจาก จาก SILL Version 7.0 (Oxford, 1990)
3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความชัดเจนของการใช้ภาษาและให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไข
4. ปรับปรุง แก้ไขแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
5. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาค่าความเชื่อมั่น
6. นำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. รวบรวมงานเขียนภาษาอังกฤษในรายวิชาการเขียนชั้นกลางเบื้องต้น (Pre Intermediate Writing) ในปีการศึกษา 2559
2. วิเคราะห์และบันทึกความถี่ของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามโครงสร้างพื้นผิวของประโยคของ Dulay and others (1982) โดยผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้สอนรายวิชาการเขียนชั้นกลางเบื้องต้น
3. แปรความถี่ของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ประเภทเป็นค่าร้อยละเพื่อจัดลำดับข้อผิดพลาดประเภทที่มีความถี่มากที่สุดไปจนถึงน้อยที่สุด
4. แจกแบบสอบถามเพื่อสำรวจระดับการรับรู้ความผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาตามกรอบการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามโครงสร้างพื้นผิวของประโยคของ Dulay and others (1982)
5. แจกแบบสอบถามเพื่อสำรวจกลยุทธ์ในการเขียนที่นักศึกษาใช้
6. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยหาค่าความถี่ ค่าร้อยละของประเภทข้อผิดพลาดที่พบ หาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของระดับข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่นักศึกษาแต่ละกลุ่มรับรู้เป็นข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของตนเองมากที่สุด และระดับการใช้กลยุทธ์ในการเขียนที่นักศึกษาแต่ละกลุ่มใช้มากที่สุด เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับการรับรู้ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของตนเองและกลยุทธ์ที่ใช้ในการเขียนโดยใช้การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One way ANOVA)

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิเคราะห์ข้อมูล นำผลวิจัยที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One way ANOVA)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล สถิติที่ใช้คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One way ANOVA)

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในงานเขียนภาษาอังกฤษและกลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา” สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. นักศึกษากลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลางทำข้อผิดพลาดด้านการละคำเป็นอันดับที่ 1 อันดับที่ 2 คือด้านการเพิ่มคำ อันดับที่ 3 คือด้านการใช้รูปแบบผิด อันดับที่ 4 คือด้านการจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง ขณะที่นักศึกษา กลุ่มอ่อนทำข้อผิดพลาดด้านการละคำเป็นอันดับที่ 1 อันดับที่ 2 คือด้านการใช้รูปแบบผิด อันดับที่ 3 คือด้านการเพิ่มคำ และอันดับที่ 4 คือด้านการจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงค่าความถี่ ร้อยละ จากประเด็นข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน

ประเภทข้อผิดพลาด	กลุ่มเก่ง (n=11)			กลุ่มปานกลาง (n=23)			กลุ่มอ่อน (n=12)		
	ความถี่	ร้อยละ	ลำดับที่	ความถี่	ร้อยละ	ลำดับที่	ความถี่	ร้อยละ	ลำดับที่
1 ด้านการละคำ	64	61.54	1	222	64.72	1	112	65.88	1
2 ด้านการเพิ่มคำ	19	18.27	2	66	19.24	2	24	14.12	3
3 ด้านการใช้รูปแบบผิด	18	17.31	3	52	15.16	3	28	16.47	2
4 ด้านการจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง	3	2.88	4	3	0.88	4	6	3.53	4
รวม	104	100		343	100		170	100	

2. นักศึกษากลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อนมีระดับการรับรู้ข้อผิดพลาดในระดับปานกลางทุกด้าน ดังปรากฏในตารางดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากประเด็นระดับการรับรู้ความผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน

ประเภทข้อผิดพลาด	กลุ่มเก่ง (n=11)			กลุ่มปานกลาง (n=23)			กลุ่มอ่อน (n=12)		
	\bar{X}	SD	ระดับการรับรู้	\bar{X}	SD	ระดับการรับรู้	\bar{X}	SD	ระดับการรับรู้
1 ด้านการละคำ	2.78	0.54	ปานกลาง	3.00	0.53	ปานกลาง	2.90	0.75	ปานกลาง
2 ด้านการเพิ่มคำ	2.61	0.88	ปานกลาง	2.96	0.64	ปานกลาง	2.81	0.58	ปานกลาง
3 ด้านการใช้รูปแบบผิด	2.69	0.66	ปานกลาง	2.83	0.54	ปานกลาง	3.04	0.62	ปานกลาง
4 ด้านการจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง	2.57	0.73	ปานกลาง	2.97	0.78	ปานกลาง	2.67	0.99	ปานกลาง

3. เมื่อเปรียบเทียบระดับการรับรู้ความผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบผลต่างระดับการรับรู้ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน

ประเภทของข้อผิดพลาด	กลุ่มนักศึกษา	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	F test	Sig.
ด้านการละคำ	กลุ่มเก่ง	2.78	0.54	.534	.590
	กลุ่มปานกลาง	3.00	0.53		
	กลุ่มอ่อน	2.90	0.75		
ด้านการเพิ่มคำ	กลุ่มเก่ง	2.61	0.88	.969	.387
	กลุ่มปานกลาง	2.96	0.64		
	กลุ่มอ่อน	2.81	0.58		
ด้านการใช้รูปแบบผิด	กลุ่มเก่ง	2.69	0.66	1.037	.363
	กลุ่มปานกลาง	2.83	0.54		
	กลุ่มอ่อน	3.04	0.62		
ด้านการจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง	กลุ่มเก่ง	2.57	0.73	1.056	.357
	กลุ่มปานกลาง	2.97	0.78		
	กลุ่มอ่อน	2.67	0.99		

4. นักศึกษากลุ่มเก่งมีระดับการใช้กลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับมากทุกด้านยกเว้นด้านความจำที่มีระดับการใช้อยู่ในระดับปานกลาง ขณะที่นักศึกษากลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อนมีระดับการใช้กลยุทธ์ในการเขียนระดับปานกลางทุกด้าน ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากประเด็นกลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน

กลยุทธ์	กลุ่มเก่ง (n=11)			กลุ่มปานกลาง (n=23)			กลุ่มอ่อน (n=12)		
	\bar{X}	SD	ระดับการใช้	\bar{X}	SD	ระดับการใช้	\bar{X}	SD	ระดับการใช้
1 ด้านความจำ	3.20	0.59	ปานกลาง	2.85	0.70	ปานกลาง	3.03	0.63	ปานกลาง
2 ด้านความรู้คิด	3.51	0.45	มาก	2.99	0.64	ปานกลาง	3.12	0.62	ปานกลาง
3 ด้านการจดจำข้อบกพร่องในการใช้ภาษา	3.79	0.33	มาก	3.28	0.90	ปานกลาง	3.46	0.52	ปานกลาง
4 ด้านการควบคุมและตรวจสอบ	3.68	0.47	มาก	3.26	0.69	ปานกลาง	3.19	0.54	ปานกลาง
5 ด้านจิตพิสัย	3.95	0.47	มาก	3.42	0.96	ปานกลาง	3.10	0.80	ปานกลาง
6 ด้านสังคม	3.64	0.60	มาก	3.34	0.70	ปานกลาง	3.23	0.78	ปานกลาง

5. เมื่อเปรียบเทียบกลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบผลต่างกลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน

กลยุทธ์	กลุ่มนักศึกษา	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	F test	Sig.
ด้านความจำ	กลุ่มเก่ง	3.20	0.59	1.091	.345
	กลุ่มปานกลาง	2.85	0.70		
	กลุ่มอ่อน	3.03	0.63		
ด้านความรู้คิด	กลุ่มเก่ง	3.51	0.45	2.825	.070
	กลุ่มปานกลาง	2.99	0.64		
	กลุ่มอ่อน	3.12	0.62		
การจดจำข้อบกพร่องในการใช้ภาษา	กลุ่มเก่ง	3.79	0.33	1.914	.160
	กลุ่มปานกลาง	3.28	0.90		
	กลุ่มอ่อน	3.46	0.52		
การควบคุมและตรวจสอบ	กลุ่มเก่ง	3.68	0.47	2.271	.116
	กลุ่มปานกลาง	3.26	0.69		
	กลุ่มอ่อน	3.19	0.54		
ด้านจิตพิสัย	กลุ่มเก่ง	3.95	0.47	3.080	.056
	กลุ่มปานกลาง	3.42	0.96		
	กลุ่มอ่อน	3.10	0.80		
ด้านสังคม	กลุ่มเก่ง	3.64	0.60	1.067	.353
	กลุ่มปานกลาง	3.34	0.70		
	กลุ่มอ่อน	3.23	0.78		

อภิปรายผล

ข้อผิดพลาดด้านการละคำเป็นข้อผิดพลาดที่นักศึกษาทั้งสามกลุ่มได้แก่กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อนทำผิดพลาดมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง สอดคล้องกับงานวิจัยของ นงพะงา ประกิจ (2557) ที่พบข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในการเขียนประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์ ของบริษัทซีเอสทีกา (ประเทศไทย) อันดับหนึ่งคือการละคำ เช่นเดียวกับงานวิจัยของ ภรณ์พรธชา บุญเพชร (2557) ที่วิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในจดหมายเพื่องานธุรกิจแล้วพบว่าข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนทำมากที่สุดคือการละคำ รวมถึงงานวิจัยของ Suraprajit (2012) ที่ข้อผิดพลาดด้านการละคำเป็นข้อผิดพลาดที่ผู้เขียนอีเมลล์ในธุรกิจตัวหนาเข้าส่งออกได้กระทำมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง โดยที่ข้อผิดพลาดย่อยที่พบมากอันดับต้นๆ ในนักศึกษาทั้งสามกลุ่มคือข้อการละคำนำหน้านาม และละ -s หลังคำนามพหูพจน์ ข้อผิดพลาดดังกล่าวเป็นข้อผิดพลาดจากการละหน่วยคำที่มีความหมายตามหลักไวยากรณ์ (Omission of grammatical morphemes) เกิดขึ้นในช่วงต้นที่มีการถ่ายโอนระหว่างภาษา (Interlingual transfer) โดยผู้เรียนเรียนภาษาที่สองโดยยังไม่มีความรู้ในกฎเกณฑ์ไวยากรณ์มากนัก จึงเกิดการแทรกแซงจากภาษาแม่ (Richard, 1970 : 3 อ้างถึงใน Hendriwanto and Bambang S., 2013) เป็นความแตกต่างของไวยากรณ์ของภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองก่อให้เกิดการถ่ายโอนในทางลบ (Negative transfer) เพราะนักศึกษาจะได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ส่งผลต่องานเขียนในภาษาอังกฤษ (Watcharapunyawong และ Usaha, 2013) ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดในการสื่อสาร (Yule, 1996 อ้างถึงใน Pholihee, 2552) สำหรับประเด็นเรื่องคำกำกับนาม และพจน์ของคำนามนั้นภาษาไทยมีมีโนทัศน์สองประเด็นนี้แตกต่างจากภาษาอังกฤษอย่างมาก โดยภาษาไทยไม่มีการใช้คำนำหน้านามเพื่อบอกการชี้เฉพาะและไม่ชี้เฉพาะต่างกับภาษาอังกฤษที่มีมีโนทัศน์เรื่องความชี้เฉพาะของนามโดยการชี้ a หรือ an บ่งบอกความไม่ชี้เฉพาะในคำนามนับได้เอกพจน์ และใช้ the นำหน้านามที่ต้องชี้เฉพาะ อ้างอิงถึงอย่างเจาะจง (ปริมา มัลลิกะมาส, 2553 : 79) ในส่วนของเรื่องคำนามก็เช่นกัน ภาษาไทยไม่มีมีโนทัศน์เรื่องของรูปเอกพจน์และพหูพจน์ของคำนามเหมือนอย่างภาษาอังกฤษ ที่มีการแบ่งคำนามออกเป็นคำนามนับได้และคำนามนับไม่ได้ และเมื่อเป็นคำนามนับได้ก็มีสองรูปคือรูปเอกพจน์ซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้คำนำหน้านาม และรูปพหูพจน์ซึ่งโดยทั่วไปมีการเติม -s หรือ -es หลังคำนามเพื่อแสดงความแตกต่างจากคำนามเอกพจน์ (กรรณก รุณย์คติ, 2556 : 35) การไม่มีมีโนทัศน์เรื่องคำกำกับนามและพจน์ของคำนามในภาษาไทยจึงส่งผลต่อการสร้างข้อผิดพลาดในงานเขียนของนักศึกษา

นอกจากการแทรกแซงของภาษาแม่ที่ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียน ตัวกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเองก็มีความยาก ส่งให้ผู้เรียนโดยเฉพาะผู้ที่มีความรู้ความสามารถระดับน้อยมีความสับสนและนำไปใช้อย่างไม่มีประสิทธิภาพ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือขาดความรู้ด้านกฎเกณฑ์และข้อยกเว้นทางไวยากรณ์ ดังปรากฏในกลุ่มเด็กอ่อนที่ทำความผิดพลาดด้านการใช้รูปแบบเป็นอันดับที่สอง สอดคล้องกับงานวิจัยของนงพะงา ประกิจ (2557) ภรณ์พรธชา บุญเพชร (2557) และ Permadi (2012) ข้อผิดพลาดลักษณะนี้เกิดขึ้นเมื่อมีการถ่ายโอนภาษา (Intralingual transfer) กล่าวคือแม้ได้เรียนภาษาที่สองไปแล้วก็ตามแต่ด้วยความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษที่ต่ำส่งผลให้ขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในไวยากรณ์ซึ่งไม่เพียงมีกฎเกณฑ์การใช้แต่ยังมีข้อยกเว้นการใช้ในบางประเด็นรวมอยู่ด้วย จึงกระทำข้อผิดพลาดด้านการใช้รูปแบบผิด จากงานวิจัยนี้ นักศึกษา

กลุ่มอ่อนเลือกใช้หน่วยคำหรือโครงสร้างที่ไม่ถูกต้อง และข้อผิดพลาดย่อยที่นักศึกษากลุ่มนี้ทำมากเป็นอันดับต้นๆ คือเรื่องการใช้กริยาผิดไม่สอดคล้องกับพจน์ของประธาน เช่น Students doesn't understand when teachers teach. แทนที่จะเป็น Students don't understand when teachers teach. และเรื่องการใช้บุรุษสรรพนาม/คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของผิด เช่น ใช้ I love they because they have something like me. แทนที่จะเป็น I love them because they have something like me.

สำหรับนักศึกษากลุ่มเก่งและปานกลาง ข้อผิดพลาดย่อยในการการใช้รูปแบบผิดที่ปรากฏมากที่สุดคือการใช้บุพบทผิดรูปแบบ และในเรื่องบุพบทนี้เอง นักศึกษาทั้งสามกลุ่มสร้างข้อผิดพลาดในประเด็นการเพิ่มคำบุพบทซ้ำซ้อนจากข้อผิดพลาดการเพิ่มคำเป็นอันดับต้นๆ ปัญหาเรื่องบุพบทที่พบจากงานวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการค้นพบของภรณ์พรธาดา บุญเพชร (2557) ที่พบว่าข้อผิดพลาดเรื่องบุพบทเป็นข้อผิดพลาดที่มีความถี่สูงสุดในด้านการใช้รูปแบบผิด การเพิ่มคำ และการละคำ ประเด็นบุพบทนั้นจัดว่าเป็นเรื่องที่ยากสำหรับผู้เรียนชาวไทย เพราะบุพบทในภาษาอังกฤษไม่เพียงมีจำนวนมากถึงประมาณ 60-70 คำ ทว่าความหมายของบุพบทแต่ละคำยังมีความแตกต่างกันไปตามบริบทที่ใช้ ในบริบทหนึ่งบุพบทคำนี้มีความหมายหนึ่งแต่เมื่อเปลี่ยนบริบทก็สามารถมีความหมายหนึ่งได้ อีกทั้งการใช้บุพบทในแต่ละภาษายังมีความแตกต่างกัน ก่อให้เกิดการถ่ายโอนในทางลบได้ ไม่เพียงเท่านั้น การจดจำบุพบทยังเป็นสิ่งที่ยากโดยเฉพาะเมื่อใช้พูด เนื่องจากคำบุพบทส่วนใหญ่เป็นคำเดี่ยวและปรากฏในตำแหน่งที่ไม่เน้นเสียงหนัก เมื่อพูดด้วยความเร็วปกติที่เจ้าของภาษาใช้คำบุพบทก็อาจโดนกลืนหายไป ในประโยคที่พูดออกมา (Lorincz and Gordon, 2012) ดังนั้นแม้เมื่อได้เรียนกฎเกณฑ์การใช้บุพบทไปแล้ว แต่ผู้เรียนชาวไทยก็ยังเขียนบุพบทผิดพลาดในระดับสูงไม่ว่าจะจากการละคำ การเพิ่มคำ หรือการใช้รูปแบบคำผิด

สำหรับการประเมินระดับการรับรู้ข้อผิดพลาดของนักศึกษาทั้งสามกลุ่มพบว่าอยู่ในระดับปานกลางทั้งสามกลุ่ม โดยนักศึกษากลุ่มเก่งและกลุ่มปานกลางมีค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้ด้านการละคำสูงที่สุดซึ่งตรงกับข้อผิดพลาดที่นักศึกษาทั้งสองกลุ่มนี้กระทำได้มากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง สอดคล้องกับงานวิจัยของนางพะงา ประกิจ (2557) ที่พบว่าข้อผิดพลาดด้านการละคำเป็นข้อผิดพลาดที่ทำผิดมากที่สุดและพนักงานในบริษัทก็รับรู้ว่าคุณภาพความผิดด้านนี้มากที่สุด อย่างไรก็ตาม สำหรับนักศึกษากลุ่มอ่อนประเมินว่าตนเองทำข้อผิดพลาดด้านการใช้รูปแบบผิดมากที่สุดรวมทั้งข้อผิดพลาดในอันดับต่อมา นักศึกษาทั้งสามกลุ่มก็ประเมินตนเองแตกต่างจากข้อผิดพลาดที่ตรวจพบจากงานเขียนของนักศึกษา ตรงนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ Suraprajit (2012) ที่พบว่าการประเมินตนเองกับข้อผิดพลาดที่ได้ทำมีความแตกต่างกัน ความคลาดเคลื่อนตรงนี้อาจเป็นไปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างโดยเฉพาะนักศึกษากลุ่มอ่อนยังมีความรู้ความสามารถอีกทั้งความเชี่ยวชาญในการประเมินไวยากรณ์ในงานเขียนตนเองไม่มากเพียงพอส่งผลให้ประเมินตนเองไม่ตรงกับข้อผิดพลาดที่ตนเองได้เขียน (Leonisa, 2010)

และเมื่อเปรียบเทียบผลต่างของระดับการรับรู้ข้อผิดพลาดของตนเองพบว่าไม่มีความแตกต่างทางนัยสำคัญทางสถิติ ถึงแม้ว่านักศึกษากลุ่มเก่งและกลุ่มปานกลางจะประเมินตนเองตรงกับข้อผิดพลาดด้านการละคำซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดอันดับแรก แต่ก็แสดงให้เห็นว่ายังประเมินประเด็นอื่นคลาดเคลื่อน นักศึกษาทั้งสามกลุ่มประเมินระดับการรับรู้ทุกด้านออกมาในระดับกลางไม่มีความแตกต่างกัน สะท้อนว่าพื้นฐานภาษาอังกฤษของเด็กทั้งสามกลุ่มอาจยังไม่มากพอจนดำเนินการประเมินตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับประเด็นกลยุทธ์ที่นักศึกษาใช้พบว่านักศึกษากลุ่มเก่งใช้กลยุทธ์เกือบทุกด้านอยู่ในระดับสูง ยกเว้นด้านความจำที่อยู่ระดับปานกลาง ในขณะที่นักศึกษากลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อนมีการใช้กลยุทธ์ทุกด้าน อยู่ในระดับปานกลางสอดคล้องกับงานวิจัยบางส่วนของนวพร สรรพานิช (2553) ที่ศึกษากลยุทธ์ในการเขียนและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยกรุงเทพฯ และพบว่ากลยุทธ์ในการเขียนโดยรวมอยู่ในระดับกลาง งานวิจัยของแพรวพรรณ พริ้งพร้อม (2552) ที่พบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยกรุงเทพฯ ใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษระดับปานกลางทุกด้าน รวมทั้งงานวิจัยของสมพร โกมารทัต (2559) ที่ได้ศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในกรุงเทพฯ และปริณมทผลแล้วพบว่าการใช้กลยุทธ์ของนักศึกษายู่ในระดับกลาง

นักศึกษากลุ่มเก่งและกลุ่มปานกลางใช้กลยุทธ์ด้านจิตพิสัยมากที่สุดทั้งนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยที่กล่าวข้างต้นที่พบว่ากลยุทธ์ที่ใช้มากที่สุดคือกลยุทธ์ด้านการชดเชยข้อบกพร่อง (นวพร สรรพานิช, 2553; แพรวพรรณ พริ้งพร้อม, 2552) และกลยุทธ์ด้านการควบคุมและตรวจสอบ (สมพร โกมารทัต 2559; อีราภรณ์ พลายเล็ก, 2555) ที่เป็นเช่นนี้อาจเพราะทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากไม่ว่าจะเขียนในภาษาแม่หรือภาษาที่สองก็ตาม การเขียนเป็นกิจกรรมที่ต้องอาศัยความรู้ ความเข้าใจที่มีความสลับซับซ้อน (Maarof and Murat, 2013) นักศึกษาจึงเกิดความกังวลและเคร่งเครียดจนเลือกใช้กลยุทธ์จิตพิสัยเพื่อผ่อนคลายความเครียด ผู้เรียนสามารถใช้กลยุทธ์นี้ตั้งแต่ขั้นก่อนเขียนงานโดยการรวบรวมสมาธิในการเขียนหรือผ่อนคลายด้วยการฟังเพลงสร้างบรรยากาศในการเขียน ระหว่างที่เขียนงานหากไม่สามารถเขียนได้ก็พักสักครู่ก่อนแล้วค่อยลงมือเขียนงานต่อไป เมื่อเขียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว หากมีข้อผิดพลาดในงานเขียนก็ให้กำลังใจตนเองไม่ให้ท้อถอยหรือหากเขียนงานออกมาได้ดีก็ให้รางวัลตนเองเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเขียน (นวพร สรรพานิช, 2550)

สำหรับนักศึกษากลุ่มอ่อนกลยุทธ์ที่ใช้มากที่สุดคือการชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษาสอดคล้องกับงานวิจัยของนวพร สรรพานิช (2553) และแพรวพรรณ พริ้งพร้อม (2552) โดยเมื่อนักศึกษากลุ่มอ่อนไม่รู้หรือไม่แน่ใจกฎเกณฑ์ไวยากรณ์หรือคำศัพท์ที่ใช้ในการเขียนก็ปรับเปลี่ยนคำที่ตนต้องการจะใช้สื่อความหมายแต่ไม่รู้ว่าคำศัพท์ภาษาอังกฤษคำนั้นควรใช้คำว่าอะไร โดยเขียนอธิบายหลายประโยคเพื่ออธิบายคำศัพท์คำนั้น (นวพร สรรพานิช, 2550) การเขียนลักษณะนี้พบในงานเขียนของเด็กกลุ่มอ่อน แต่การเขียนอธิบายคำศัพท์หลายประโยคก็อาจนำไปสู่การสร้างข้อผิดพลาดในประเด็นไวยากรณ์อื่นๆ รวมทั้งการเขียนซ้ำในความเดิมเมื่อนักศึกษานึกไม่ออกว่าจะเขียนอะไรต่อไปก็ส่งผลต่อประสิทธิภาพด้านเนื้อหาของงานเขียนได้เช่นกัน

กลยุทธ์ที่นักศึกษาทั้งสามกลุ่มใช้น้อยที่สุดคือกลยุทธ์ด้านความจำ ตามมาด้วยกลยุทธ์ด้านความรู้คิดที่นักศึกษากลุ่มเก่งและกลุ่มปานกลางใช้เป็นลำดับที่ 5 ส่วนนักศึกษากลุ่มอ่อนใช้เป็นลำดับที่ 4 โดยกลยุทธ์ความจำเกี่ยวข้องกับกรจดจำคำศัพท์ ส่วนนวนที่ใช้ในงานเขียน แล้วจัดเป็นหมวดหมู่ เช่น คำแสดงความคิดเห็น คำแสดงความขัดแย้ง จากนั้นก็นำไปใช้ฝึกฝนเขียนประโยคบ่อยๆ ส่วนกลยุทธ์ด้านความรู้คิดเป็นการคิดอย่างเป็นขั้นตอน การถ่ายโอนความรู้และการสังเคราะห์เนื้อหา การคำนึงถึงกฎเกณฑ์และการให้เหตุผล การวิเคราะห์ข้อความ โดยมีการค้นคว้าหาหัวข้อ รวบรวมข้อมูลก่อนลงมือเขียน จัดแนวคิดสำคัญ ทบทวนว่าการเขียนครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการเขียนหรือไม่ และฝึกฝนพฤติกรรมการเขียน เช่นการจดโน้ตย่อ การเขียนข้อความสั้นๆ การเขียนจดหมายและอีเมล เป็นต้น (นวพร สรรพานิช, 2550) ผลการวิจัยสะท้อนว่านักศึกษากลุ่ม

ให้ความสำคัญกับกฎเกณฑ์การใช้ไวยากรณ์ คำศัพท์สำนวนต่างๆ ในระดับที่น้อย เมื่อเรียนรู้ไปแล้วก็ไม่ได้นำสิ่งที่ได้เรียนมาฝึกฝนเขียนประโยคมากเท่าที่ควร ทั้งที่กลยุทธ์เหล่านี้โดยเฉพาะกลยุทธ์ความจำเป็นกลยุทธ์ที่สำคัญอย่างยิ่งในระดับเริ่มเรียนเพราะผู้เรียนต้องจดจำศัพท์ กฎเกณฑ์การใช้ไวยากรณ์ให้ได้เสียก่อน (สมพร โกมารทัต, 2559)

เมื่อเปรียบเทียบการใช้กลยุทธ์ของนักศึกษากลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสอดคล้องกับงานวิจัยของ Maarof and Murat (2013) อย่างไรก็ตามพบว่านักศึกษากลุ่มเก่งมีการใช้กลยุทธ์สูงว่่านักศึกษากลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อน สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิศากร ประคองชาติ (2555) ดวงแข แก้วละเอียดและคณะ (2555) รวมทั้ง Penuelas (2012) ที่ต่างพบว่านักศึกษากลุ่มเก่งมีการใช้กลยุทธ์มากกว่านักศึกษากลุ่มอ่อน ตรงนี้เป็นคุณสมบัติของผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการศึกษาที่พบว่าผู้เรียนเหล่านี้มักจะใช้กลยุทธ์การเรียนต่างๆ ในการเรียนรู้ภาษาที่หลากหลาย เหมาะสมกับตนเองและชนิดของงาน (Stern, 1983 อ้างถึงในแพรวพรรณ พริ้งพร้อม, 2552) จึงควรส่งเสริมให้นักศึกษากลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อนใช้กลยุทธ์การเรียนที่หลากหลายและมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอน

1. ผู้สอนควรนำข้อผิดพลาดที่พบในนักศึกษาแต่ละกลุ่มไปจัดเตรียมแบบฝึกหัดเพื่อพัฒนาทักษะไวยากรณ์ที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ลดการเขียนผิดพลาดจากประเด็นที่ค้นพบในงานวิจัย
2. ผู้สอนควรนำผลที่ได้จากการศึกษากลยุทธ์การเขียนมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยเน้นกลยุทธ์ด้านการจำและกลยุทธ์ด้านความรู้คิดเนื่องจากพบว่าเป็นกลยุทธ์ที่ใช้น้อยในนักศึกษาทุกกลุ่มแต่มีความสำคัญสำหรับการเขียน โดยเฉพาะกลยุทธ์ความจำที่หากผู้เรียนได้ใช้มากขึ้นอาจช่วยในการลดข้อผิดพลาดในการเขียนบางประเด็น เช่น การสะกดคำได้ และส่งผลให้การผู้เรียนมีคลังคำศัพท์ที่มากขึ้นส่งผลให้งานเขียนมีความน่าสนใจมากขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการทำวิจัยวิเคราะห์ประเด็นที่เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากในนักศึกษาทั้งสามกลุ่ม เช่น คำกำกวม คำสรรพนาม คำนามเอกพจน์พหูพจน์ เพื่อหาสาเหตุของข้อผิดพลาด ได้ทราบแนวทางได้การพัฒนาความรู้ด้านไวยากรณ์และพัฒนางานเขียน
2. ควรมีการทำวิจัยวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียนกับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตสาขาภาษาอังกฤษที่เรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อเปรียบเทียบข้อผิดพลาดที่พบจากนักศึกษาทั้งสองหลักสูตร
- 2.ควรมีการทำวิจัยกลยุทธ์การเขียนกับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตสาขาภาษาอังกฤษที่เรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อเปรียบเทียบกลยุทธ์การเขียนที่นักศึกษาทั้งสองหลักสูตรใช้

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

- กรรณก รุณย์คดี. (2556). “องค์ประกอบและข้อผิดพลาดในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ”. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- เกศินี บำรุงไทย. (2554). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาคณะ
ศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. รายงานวิจัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- ดวงแข แก้วละเอียด และคณะ. (2555). “กลวิธีการเรียนรู้ภาษาและทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนิสิต
วิชาเอกอังกฤษ มหาวิทยาลัยทักษิณ.” **วารสารสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยทักษิณ**. Vol 1. (2012).
75-91.
- นงพะงา ประกิจ. (2557). “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในประกาศภาษาอังกฤษ กรณีศึกษาจาก
บริษัทซีเลซติกา (ประเทศไทย).” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นวพร สรรพานิช. (2550). “กลยุทธ์เพื่อการพัฒนาทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษ.” **วารสารนักบริหาร**. 27(3).
106-109.
- นวพร สรรพานิช. (2553). “การศึกษาการใช้กลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียน
ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่สองของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ.” **BU Academic Review**. 9(1).
63-75.
- นวลทิพย์ มหามงคล. (2549). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียนของนิสิตที่เรียนวิชา 0115102 ภาษาอังกฤษ
II มหาวิทยาลัยทักษิณ ปีการศึกษา 2548. รายงานวิจัย มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- นองศิริ โชติรัตน์. (2541). การศึกษาวิธีการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มี
ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษในระดับสูงและต่ำ. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ศิลปศาสตร์
(ภาษาศาสตร์) บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล. เข้าถึงเมื่อ 2 กันยายน 2560. เข้าถึงได้ทาง
<http://www.thaithesis.org/detail.php?id=42764>.
- นิภาวรรณ พุทธสงกรานต์. (2551). “ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุม.”
วารสารศรีปทุมปริทัศน์ ฉบับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 8 (1), 44-51.
- นิตากร ประคองชาติ. (2555). “การใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยรัฐบาลชั้นปีที่ 1.”
วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย, 4(1), 59-76.
- ปรีมา มัลลิกะมาส. (2553). **การแปลกับการสอนภาษาอังกฤษ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่
ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- เพ็ญเกษ ท่องวันชัย. (2559). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของการใช้กาลในการสนทนาของนักศึกษาหลักสูตรภาษาสเปนมหาวิทยาลัยขอนแก่น. เข้าถึงเมื่อ 1 กุมภาพันธ์ 2561. เข้าถึงได้ทาง <https://www.tci-thaijo.org/index.php/HUSO/article/viewFile/51711/42856>.
- ธีราภรณ์ พลายเล็ก. (2555). การศึกษาลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร. รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- แพรวพรรณ พริ้งพร้อม. (2552). “การศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2.” *BU Academic Review*, 8(2), 15-26.
- ภรณ์พรรษา บุญเพชร. (2557). “การศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในจดหมายเพื่องานธุรกิจ : กรณีศึกษานักศึกษา สาขาวิชาบริหารธุรกิจ.” *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.*
- สมพร โกมารทต. (2559). การศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในกรุงเทพฯ และปริมณฑล. รายงานการวิจัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สุกีน อาแล วันทนี แสงคล้ายเจริญ และ Cecilia M. Valdez. (2553). ความแตกต่างของโครงสร้างภาษาไทยและโครงสร้างภาษาอังกฤษซึ่งส่งผลต่อประสิทธิภาพทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา : กรณีศึกษานักศึกษาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 และ 3 สาขาศิลปศาสตร์และสาขาครุศาสตร์ในมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ปีการศึกษา 2552. ใน *การประชุมทางวิชาการและการนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติครั้งที่ 4*, 14 กุมภาพันธ์ 2553. ยะลา : สถาบันวิจัยและพัฒนาชายแดนภาคใต้ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
- สุทธิวรรณ ตันติรจนาวงศ์. (2560). “ทิศทางการจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21.” *Veridian E-Journal* 10, 2 (พฤษภาคม-สิงหาคม) 2560 : 2845-2846.
- สุวิมล จุฑิน, อรุณศรี ศักดิ์ศิริรักษ์ และอาภาภรณ์ ชาติภาคย์. (2551). “การเปรียบเทียบปัญหาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม จังหวัดพิษณุโลกที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ.” *สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาภาษาอังกฤษ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.*
- เอกนุช ณ นคร. (2556). “การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่เน้นปัญหาการเขียนอนุเจตภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตชั้นปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม.” *Veridian E-Journal* 6, 1 (มกราคม-เมษายน) 2556 : 289.

ภาษาต่างประเทศ

- Hendriwanto and Bambang S. (2013). "An Analysis of the Grammatical Errors in the narrative Writing of the First Grade Students of SMA 6 Yogyakarta." **Journal of Education**. 6(1). 57-71.
- Leonisa, A.M. (2010). "An Investigation on Self-Reported Writing Problems and Actual Writing Deficiencies of EFL Learners in the Beginners' Level." **TESOL Journal**. Vol 2. 24-38.
- Lorincz, K. & Gordon, R. (2012). "Difficulties in Learning Prepositions and Possible Solutions." **Linguistic Porfolio**. Vol. 1 (2012). 1-5.
- Maarof, N. & Murat, M. (2013). "Writing Strategies Used by ESL Upper Secondary School Students." **International Education Studies**. 6 (4). 47-55.
- Maftoon, P. (2012). "Good Language Learner : A Case Study of Writing Strategies." **Theory and Practice in Language Studies**. 2 (8). 1597-1602.
- Oxford, Rebecca L. (1990). **Language Learning Strategies ; What Every Teachers Should Know**. New York : Newbury House / Harper & Row.
- Penuelas, A. (2012). "The Writing Strategies of American University Students : Focusing on Memory, Compensation, Social and Affective Strategies." **ELIA** 12. 77-113.
- Pholthee, P. (2009). "An Analysis of Errors Regarding Verbs, Tenses, and Aspects in Thai Graduate Students' Academic Writing." **Humanities Journal**. 16(2), 191-204.
- Permadi, M.B. (2012). **Grammatical Accuracy in the Promotion Media of Tourism in Batu-East Java**. Retrieved on February 3, 2018 from <http://karya-ilmiah.um.ac.id/index.php/sastra-inggris/article/view/19366>.
- Suraprajit, P. (2012). "An Analysis of Grammatical Errors in Emails for Freight Forwarding Business." Master's thesis, English for Communication, Faculty of Humanities and School of Sciences. Burapha University.
- Watcharapunyawong, S. & Usaha, S. (2013). "Thai EFL Students' Writing Errors in Different Text Types : The Interference of the First Language." **English Language Teaching**. 6(1). 67-77.